

SĂ ASIGURĂM O CÎT MAI BUNĂ DESFĂȘURARE A ÎNVĂȚĂMÎNTULUI AGROZOOOTEHNIC

Ne aflăm în mijlocul perioadei de desfășurare a învățămîntului agrozootehnic, astfel că se pot trage unele concluzii asupra felului cum s-a muncit pînă în prezent.

Din controalele făcute pe teren și din informațiile primite de la regiuni, se constată că, datorită programelor analitice trimise în ajutorul lectorilor și manualelor editate de Consiliul Superior al Agriculturii, cît și a unei atenții mai aprofundate din partea lectorilor, programele de lecții ale cercurilor sînt mai bine adaptate necesităților economice actuale și de perspectivă ale gospodăriilor. Marea majoritate a lectorilor se străduiesc ca lecțiile predate să aibă un conținut corespunzător cerințelor și nivelului de înțelegere al cursanților. Ei folosesc exemple din experiența de producție proprie ca și a unor unități fruntașe cu condiții asemănătoare. Lecțiile predate sînt legate de viață, atrăgătoare, prezentînd interes sporit din partea cursanților.

În cele mai multe cercuri, pentru a ușura însușirea conținutului lecțiilor, se folosește materialul intuitiv trimis de Consiliul Superior al Agriculturii (planșe, pliante, diafilme etc.), ca și materialul intuitiv procurat sau confecționat local, cum sînt diferitele produse agricole sau plante, schițe, scheme etc. De asemenea, se organizează demonstrații practice, vizionări de filme sau vizite la unitățile agricole fruntașe. În ce privește ținerea cu regularitate a lecțiilor conform programelor, se cuvine să menționăm că există toate temeiurile să credem că cele peste 17 000 de cercuri își vor încheia activitatea avînd predate toate lecțiile planificate. Pînă în prezent, în foarte multe gospodării s-a predat un număr de peste 12 lecții și în unele cazuri chiar 17 lecții, ca spre exemplu în raionul Zimnicea.

Activitatea bună depusă în privința organizării cursurilor ne obligă să luăm în continuare toate măsurile necesare pentru a asigura desfășurarea și apoi închiderea cursurilor în bune condiții, conform sarcinilor încredințate de partid. Consiliilor agricole regionale și raionale le revine sarcina să controleze și să sprijine conducerile gospodăriilor agricole colective și de stat și ale stațiunilor de mașini și tractoare pentru a asigura ca toate lecțiile programate să fie ținute cu regularitate.

Se impun de asemenea, măsuri urgente pentru ca acele cercuri care au rămas în urmă să recupereze timpul pierdut, fără a neglija calitatea lecțiilor recuperate. O mai mare atenție va trebui acordată organizării și efectuării demonstrațiilor practice, ori de cîte ori aceasta este posibil. Din experiența de pînă acum reiese că lecțiile însoțite de demonstrații practice sînt mai reușite, mai interesante și deci mai atractive. În acele cercuri unde frecvența e nemulțumitoare se vor analiza cauzele și se vor lua măsuri în consecință. Nu trebuie uitat nici un moment că sarcina încredințată de partid, de a asigura buna reușită a învățămîntului agrozootehnic, este de cea mai mare însemnătate și că este de datoria tuturor, ca cei peste 800 000 de cursanți înscriși să frecventeze și să termine cursurile. Bunul mers al învățămîntului agrozootehnic, însușirea temeinică de către cursanți depinde în mare măsură de felul în care se pregătesc lectorii și cum expun lecțiile. Or e lucru știut că numai acei lectori vor izbuti să-i facă pe cursanți interesați, care vor lega fiecare lecție de problemele concrete ale sporirii producției și în ultima instanță de întărirea economică a gospodăriei respective. Folosirea cît mai mult a materialului intuitiv existent și confecționarea de schițe și scheme de către lectori, mai ales pentru lecțiile care necesită explicații mai ample, este un alt mijloc important și necesar în predarea materialului. Deosebit de apreciate de către cursanți sînt proiecțiile de filme și diafilme. Este de datoria Consiliilor agricole raionale și a organelor raionale de calificare să ia împreună măsuri pentru a se folosi cît mai judicios fondul de filme existent și să ceară totodată conducerilor gospodăriilor și lectorilor să organizeze cît mai multe vizionări cu cursanții.

În fiecare raion există numeroase cercuri și destui lectori care obțin rezultate foarte bune

TADEUS CIOS: Perspectivă din Făgăraș — Premiul III — (din Expoziția de fotografii artistice „Viața nouă a patriei“)

în desfășurarea învățămîntului. Cunoașterea și însușirea metodelor bune de muncă, îndeosebi de către cercurile a căror activitate se desfășoară mai greoi, popularizarea acestor metode prin toate mijloacele și mai ales cu prilejul consfătuirilor organizate cu lectorii, este cu atît mai necesară cu cît este cunoscută marea eficiență a schimbului de experiență în toate domeniile de activitate.

O deosebită importanță pentru colectivități o prezintă conferințele cu caracter agrozootehnic ce se țin la căminele culturale pentru sutele de mii de colectivități necuprinși la cercurile de învățămînt. Directorii de cămine culturale și fiecărui activist cultural le revine sarcina de a face tot ce este cu putință ca toate conferințele amintite prevăzute în program să fie ținute pînă la începutul lucrărilor de primăvară.

Un rol de seamă în buna desfășurare a învățămîntului agrozootehnic și a conferințelor îl au activiștii culturali din fiecare comună și sat. Cu mijloacele ce le stau la îndemînă: formațiuni artistice, gazete de perete, seri de discuții, biblioteci și cercuri de citit, precum și altele, ei pot desfășura o largă și deosebit de eficientă muncă de popularizare a însemnătății învățămîntului agricol. Cu atît mai mare va fi mîndria unui activist cultural, cu cît fiecare colectivitate însușindu-și metodele noi de muncă va lucra mai bine, iar gospodăria va realiza recolte mai bogate.

Ing. PETRE MARTIN
Șef. adj. al Secției de Învățămînt
și Propagandă din Consiliul
Superior al Agriculturii

Pămînt tînăr

L-au galopat în ropot ploii nalte și subțiri
Cu fulgere arzîndu-l din cremenele sure.
Mănos, culcat sub ele, cu-al său brăzdat mindir
Zîmbea spre curcubeie și respira ușure.

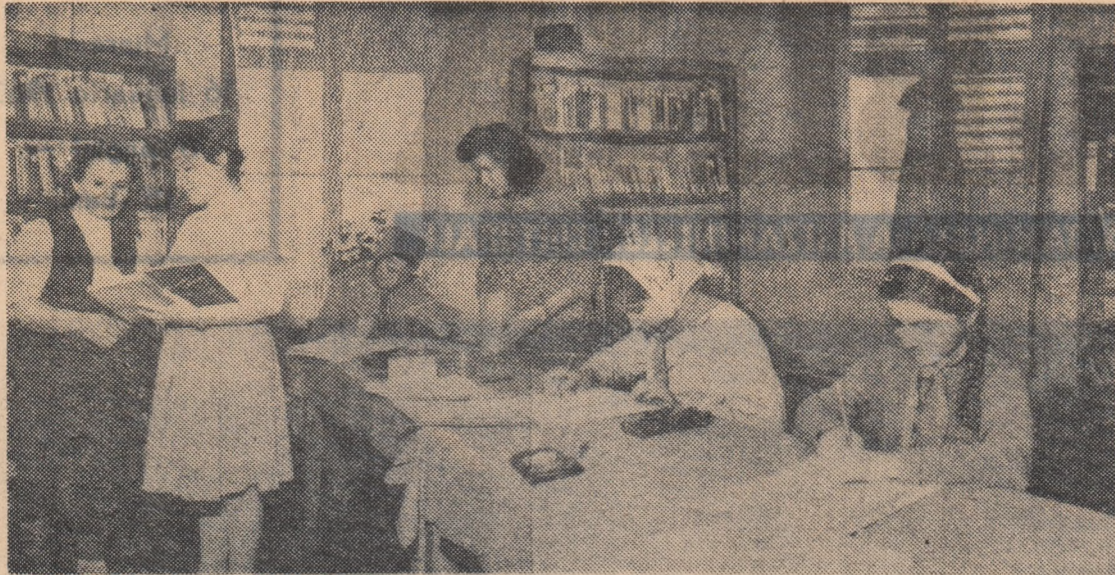
Tractoare zvăpăiate i-au făurit un pat,
Și perini mari de paie, combinele în vară,
Din flaute înalte porumbul i-a cîntat
Și i-au cîntat secara și grîul la vioară.

Colectiviștii ziua l-au îngrijit cu drag
Și noaptea nu o dată li se părea că-i cheamă
Bătîndu-le cu arpi de grîne pînă-n prag
Ori cu-ale rujei pline mari talere de-aramă.

Și gospodarii-nvață în iarna colilie
La cursuri, cum se-mbină știință, luț și om
Colectiviștii-ascultă, și vor mai mult să știe,
Din tot ce li se-arată de către agronom.

De-aceea pentru oameni, pe cîmpul fără haț
Pe necuprinsa mare cu griu ritmat agale,
Țișni-vor ploii de aur din bobul trelerat
Și vor dansa porumburi înalte pe tarlale.

RUSALIN MUREȘANU

Biblioteca sătească din Luncani, regiunea Cluj, este zilnic vizitată de numeroși colectiviști care împrumută cărți din cele 2500 de volume de care dispune biblioteca.

CU BRIGADA ȘTIINȚIFICĂ la Negoești

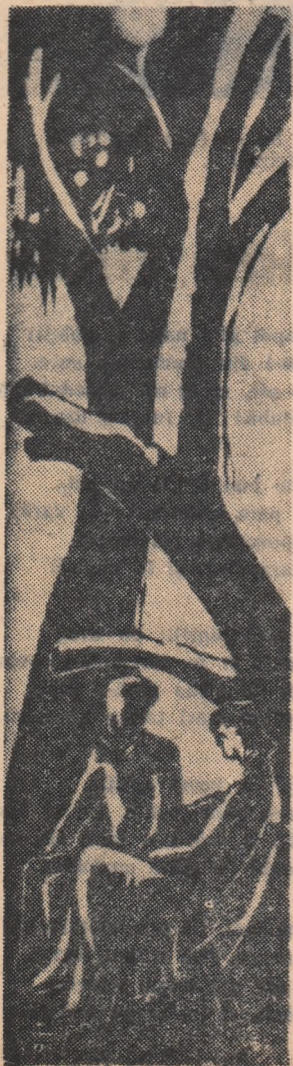
— A sosit brigada!... A sosit brigada!...

Vestea se răspîndi cu repeziune pe toate ulițele comunei Negoești, raionul Fălticeni. Nu era de fapt o noutate. În sat se știa încă de mai înainte că în duminica aceea avea să sosească la căminul cultural o brigadă științifică de la Craiova. Nou era numai faptul că brigada sosise ceva mai devreme decât fusese anunțată și că de sosirea ei în sat au aflat mai întâi cîțiva băieți, care se jucau undeva pe la capătul podului de peste Amara-dia.

★

Sala căminului cultural e plină de lume. Sînt prezenți aici Marin Dinu, Anton Dogaru, Ana Mitroi, Maria Rusu, Sevastița Bală și alți colectiviști și colectiviste, învățători. Cei care veni-

PASCU MIHAI: IDILĂ Gravură. De la Expoziția de artă plastică a artiștilor amatori.

seră mai din timp ocupaseră loc pe bănci. Restul stăteau în picioare, în fundul sălii, iar o parte din ei se strînseseră în jurul sobei, care radia o căldură plăcută. Pînă la începerea programului oamenii discutau între ei despre mersul vremii, despre nunta ce urma să aibă loc în sat, după masă, și despre multe altele. Într-un grup, un bătrînel făcea mult haz de un tinerel care spunea că el va întreba brigada științifică: „De ce plouă uneori cu broaște?”

— Și cum ai vrea tălică să plouă uneori? Cu cirnași sau cu pești prăjiți...?

— Iată-l, moș Grigore! La anu'... — Cel care intervenise în discuție nu reuși însă să-și termine firul gândirii că de pe scenă, directorul căminului cultural, tovarășul Marcel Dumbrovă, anunță începerea programului.

Oamenii erau numai ochi și urechi. Primul dintre membrii brigăzii care a luat cuvîntul a fost profesorul Nicolae Chivu. El a făcut o scurtă cronică a evenimentelor internaționale. Apoi a răspuns la întrebările: „Ce ar aduce omenirii înfăptuirea dezarmării generale și totale?”, „De ce a instituit guvernul american blocada maritimă împotriva Cubei?”, „De ce nu vor puterile occidentale să încheie tratatul de pace cu cele două state germane?”

Cînd vorbitorul a arătat că din banii cheltuiți, bunăoară, pentru fabricarea unui avion modern de bombardament s-ar putea construi 37 de școli înzestrate cu tot ce este necesar pentru buna lor funcționare, oamenii din sală își manifestau nemulțumirea profundă față de această irosire de fonduri impusă popoarelor de politica hrăpăreață a puterilor imperialiste din occident, în frunte cu S.U.A.

„Cu banii ce se cheltuiesc anual pentru înarmare și alte scopuri militare în întreaga lume (circa 120 miliarde de dolari) — a spus vorbitorul — s-ar putea construi în fiecare an peste 10 milioane de locuințe confortabile, mai mult de 50 000 de școli și 10 000 de spitale, iar

din banii cheltuiți pentru scopuri militare în ultimii 10 ani în întreaga lume, s-ar putea construi peste 150 milioane de vile cu tot confortul necesar, lichidîndu-se astfel criza de locuințe în întreaga lume”.

— Da! — spuse profesorul Chivu. — Imperialiștii trebuie să fie puși în imposibilitatea de a dezlănțui un nou război. Pentru aceasta se cere ca toți dintre noi să ne unim eforturile și să luptăm cu tărie pentru menținerea și consolidarea păcii în lume.

Răspunsurile date de medicul Maria Antonie, ca și de judecătorul Cristian Drănceanu au fost și ele ascultate cu multă atenție. Un interes deosebit au stîrnit, de asemenea, răspunsurile profesorului Origene Mărculescu în legătură cu cele mai noi descoperiri în domeniul cucerii Cosmosului, cum se poate prevedea timpul, cît și răspunsurile profesorului Grigore Drăguț, responsabilul brigăzii științifice în legătură cu originea vieții pe pămînt și răspunsurile date la întrebările: „Cum trebuie lucrate terenurile în pantă?”, „Care sînt soiurile de vaci și oi mai bune pentru regiunea Oltenia?” etc.

Brigada și-a încheiat programul. Membrii ei sînt nevoiți să se despartă de auditor pentru că nu peste mult pleacă spre Craiova ultima cursă. Și ei nu pot întîrzia. A doua zi fiecare trebuie să fie prezent la catedră, la spital sau la tribunal, acolo unde îi este locul de muncă.

La despărțire un bătrînel se apropie cu pași sprinteni de profesorul Origene Mărculescu și îi spuse:

— A naibii cutia aia a matale... Și zici că poate prevedea timpul?...

— Da, moșule — îi răspunse binevoitor profesorul. — Cutia aia, care nu e altceva decît un barometru pe care vi l-am arătat și în sală, este într-adevăr în stare să ne arate, în mare măsură, cum va fi vremea. Acul pe care l-ai văzut și dumneata pe cadranul cutiei, ne indică ori că va fi timp frumos, ori că vremea se va strica.

— Mare-i puterea omului... — adăugă moșneagul, scărpinîndu-se sub căciulă.

Autobuzul a sosit în stație. Membrii brigăzii se despart de oamenii care i-au ascultat cu multă atenție mai bine de două ore în șir. Stringeri de mină și urări de bine. Dar mai ales o stăruitoare și nouă invitație: „Mai poftiți pe la noi!... Vă așteptăm oricînd cu dragă inimă!”.

S. LAZĂR

DUPĂ PRIMA ETAPĂ

În întreaga țară se desfășoară în prezent tradiționalul Festival al filmului pentru sate. Ca și în anii precedenți, Festivalul urmărește, prin programarea filmelor, documentare agrozootehnice și artistice, atît îmbogățirea cunoștințelor profesionale cît și a nivelului cultural al colectiviștilor. Spre deosebire de anul trecut, festivalul se desfășoară acum în numai două etape, în fiecare etapă fiind cuprinse alte raioane ale regiunii respective. Peste tot manifestările din cadrul festivalului se desfășoară în mijlocul interesului general al țărănimii colectiviste care umple sălile cinematografele sătești participînd totodată la recenziile, simpoziioanele, expozițiile sau concursurile prilejuite de prezentarea filmelor din programul festivalului.

În prima etapă a Festivalului filmului pentru sate au fost angrenate și cele 23 de cinematografe sătești din raionul Rîmnicu Sărat. În această cifră sînt incluse și unitățile înființate în cursul anului 1962. (Vilcele, Mihălceni și altele), care participă pentru prima dată la un asemenea festival. Urmărind modul în care s-a desfășurat festivalul, de la bun început remarcăm o serioasă creștere în raport cu manifestările similare precedente. Nu numai că planul de spectatori a fost îndeplinit și depășit, dar programele au fost mai bine întocmite, cuprinzînd mai multe filme ce se referă la preocupările spectatorilor și contribuind la ridicarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii din satele raionului și la consolidarea continuă — economică și organizatorică — a gospodăriilor agricole colective.

Alături de filmele artistice, de mare interes s-au bucurat filmele documentare și jurnalele agricole din care colectiviștii învață metode științifice pentru sporirea recoltelor („Cultura plantelor, pe drumuri noi”) sau pentru dezvoltarea sectorului zootehnic („Amplasarea construcțiilor zootehnice”) ca și documentarele ce înfățișează realizările obținute de gospodăriile colective fruntașe („Pe drumurile Crișanei”). Cele zece copii de documentare agrozootehnice primite de Secția raională de cîineficare au fost împărțite în două cicluri (pentru comunele de șes și pentru cele de deal) și programate în trei cicluri pentru a rula la toate unitățile. La Grebănu, Sîhlea, Murguești etc. cu „Ocotirea livezilor”, „Mana viței de vie”, „Conveierul verde”, „Mai mult zahăr”, „Prin holdele belșugului” și celelalte documentare agrozootehnice, s-au organizat și spectacole speciale în sprijinul cursanților de la învățămîntul agrozootehnic și al elevilor care învață pentru prima dată în acest an școlar „Agricultura”.

La reușita acestei ediții a festivalului au contribuit și măsurile luate din timp de către organele raionale. Astfel, pentru a se preîntîmpina defecțiuni ale aparatajului tocmai în perioada festivalului (cum s-a întîmplat anul trecut la Ciorăști sau Știubei) s-au revizuit toate grupurile electrogene și aparatele de proiecție, s-au reamenajat ecranele și au fost instruiți o serie de operatori. Totuși, la cinematograful din Neculele, deși s-a făcut revizia și s-au efectuat înlocuirile de piese necesare, din vina operatorului Gh. Năteș, care folosește grupul electrogen la baluri, s-au ivit defecțiuni.

Comisia raională pentru organizarea festivalului a luat din vreme măsuri pentru popularizarea acestui eveniment însemnat în viața culturală a raionului prin afișe, fluturași, panouri speciale. În comunele unde Festivalul filmului a prilejuit cu adevărat o gamă largă de manifestări (prezentări, conferințe, standuri de cărți, expoziții), el a contribuit în și mai mare măsură la educarea socialistă a sătenilor iar atenția acordată de comitetele de conducere ale căminelor culturale și de către operatorii proiectiونيști tuturor acestor manifestări, a făcut să sporească și numărul spectatorilor, să fie depășit astfel și planul.

Unul din cele mai bune cinematografe sătești din raion s-a dovedit a fi cel din comuna Boldu. Cu o sală bine amenajată, încălzită, cu aparatajul pus la punct, dar mai ales bucurîndu-se de aportul unor înimoși activiști culturali și în special al învățătorului Ion Oană, operator cu o vechime de peste 12 ani — datorită bunei popularizării, manifestărilor bine pregătite și a proiectiونيștilor de calitate — cinematograful din Boldu și-a depășit planul în perioada festivalului cu peste 100 la sută. Manifestări reușite, organizate cu concursul sfatului popular și al cadrelor didactice au avut loc și în comuna Timboești (operator Gh. Birhală, printre cei mai buni din raion).

În schimb, în comuna Mihălceni unde există tot un cinematograful nou, sfatul popular și cadrele didactice s-au complăcut într-o stare de apatie care a făcut ca festivalul să nu aibe succesul așteptat. Slab s-a desfășurat festivalul și la Puiești unde, deși există toate condițiile necesare, munca cu filmul nu e sprijinită, la Ciorăști unde sala a fost neîncălzită (ne amintim că și anul trecut aici festivalul nu s-a desfășurat în bune condiții) și la Nicoești Lipsa de preocupare pentru popularizarea și organizarea festivalului a făcut ca în aceste comune rezultatele să nu fie la înălțimea așteptărilor.

În prezent, în multe raioane din toate regiunile țării, este în curs de desfășurare cea de a doua etapă a festivalului. Pentru ca rezultatele celei de a doua etape să fie superioare celor din prima acum este necesară o cît mai serioasă mobilizare a tuturor activiștilor culturali în munca cu filmul. Prin participarea activă a tuturor acestora la pregătirea și desfășurarea unor cît mai variate manifestări, învățînd din experiența ca și din defecțiunile semnalate cu prilejul desfășurării primei etape a festivalului în celelalte raioane ale regiunilor respective, pe viitor rezultatele muncii cu filmul vor fi din ce în ce mai remarcabile.

VL. PANĂ

Festivalul filmului la sate

Munca educativă și rezultatele ei

Scriu aceste rânduri cu gândul că poate experiența noastră ar putea fi de folos mai cu seamă gospodăriilor colective aflate la început de drum. Pe scurt este vorba despre cultura porumbului. Au trecut doar câteva luni de când am recoltat de pe suprafața de 100 hectare cite 7.285 kg. porumb boabe la hectar. Pentru noi faptul este cu atât mai semnificativ, cu cât numai sporul realizat față de anul 1961 la aceeași suprafață de 100 hectare trece de 41 vagoane porumb boabe. Facă oricine socoteala câștigului.

Aș vrea să arăt aici cât de mare este însemnătatea muncii educative înainte și paralel cu introducerea metodelor de muncă înaintate. Ne-am propus încă din toamna lui 1961 să obținem cite 5.000 kg. boabe la hectar. Pentru aceasta trebuiau să fie respectate neapărat o serie de indicații recomandate de știința agricolă. N-am să insist asupra pregătirii terenului. E un stadiu depășit și practic nu mai folosește acum. Găsesc mai necesară povestirea celor ce au urmat. Am început, așadar, cu lupta împotriva metodelor învechite încetățenite în mintea oamenilor, de altfel buni gospodari. Ce susțineau unii? Că porumbul ar trebui semănat negreșit numai după data de 1 Mai. Alții căutau să arate că o producție bună se poate obține numai atunci „când boul se poate culca între firele de porumb fără să le rupă”. Cu alte cuvinte pleau pentru rărit. Discuții multe s-au dus asupra mașinilor, susținându-se de mulți că cele vechi, care semănau porumbul în cuiburi la 50-70 cm. distanță sînt cele mai bune, că două prașile sînt de ajuns. Și, în sfîrșit, că porumbul, populație locală ar fi mai bun decît hibridul. Trebuie subliniat aci interesul cu care se dezbăteau problemele de producție. Toți doreau să obținem producții mari, dar părerile amintite erau greșite și prin urmare se cereau a fi combătute. Asta am și făcut. Toată iarna pînă la desprimăvărare s-a desfășurat o stăruitoare acțiune de convingere începînd cu brigadierii, șefii de echipe. S-a discutat în adunările de partid și în adunări generale, la cursurile agrotehnice, la căminul cultural. Folosirea metodelor avansate de muncă a fost de fiecare dată problema numărului unu a discuțiilor. Un sprijin prețios l-am primit din partea cercetătorilor de la I.C.A. Turda nu numai prin conferințele pline de exemple, argumente științifice, dar și în munca practică pînă la recoltare.

A venit și primăvara. Prima lucrare a fost grăparea terenului. Pe o suprafață de 24 hectare, neîngrășată în toamnă, am împrăștiat cite 400 kg. îngrășăminte azotoase la hectar. Am dat apoi cu poldiscul cuplat cu grape reglabile, iar la 17 aprilie, cînd temperatura solului era de 8-12 grade, am început semănatul cu mașina 2. S.P.C.2. Am dat cite 30 kg. boabe la hectar. De ce? Pentru a avea o densitate mai mare decît cea normală, preîntîmpinînd astfel eventuale goluri pe rînd. Toată suprafața a fost semănată cu hibridul nr. 208 Fundulea.

În prima și a doua decadă a lunii mai timpul a fost secetos. Cu toate acestea porumbul a răsărit uniform. Semănat la dîncimea de 10-12 cm., boabele au găsit suficientă umiditate, iar plantele n-au avut de suferit. Primul examen a fost trecut, argumentele demonstrate. Examenul cel mare însă abia începea. Pe un lot de 10 hectare, îngrășate cu cite 30 tone bălegar, 200 kg superfosfat și 400 kg nitro calcar la hectar am planificat să lăsăm o densitate de 42-45 mii plante la hectar. A urmat etapa întreținerii. Grijă la modul cum se execută prașilele și... mai ales răritul. Înaintea fiecărei prașile s-a insistat asupra respectării densității plantelor conform indicațiilor în mod diferențiat. Astfel, pe 10 hectare am lăsat distanța pe rînd de 25-30 cm., pe alte 10 hectare 30-35 cm., iar pe celelalte s-a indicat o distanță de 50-60 cm. între plante.

Cu prilejul celei de a doua prașile s-a întîmplat însă un fapt și anume, pe un lot de circa 10 hectare porumbul a fost rărit, lăsîndu-se numai 18.000-22.000 plante la hectar. Întîmplare neplăcută dar... a avut și o parte bună și anume, lotul cu pricina a putut sluji drept mărturie a rezultatelor de mai tîrziu. Ce s-a petrecut? În a doua și a treia decadă a lunii iunie a survenit o perioadă de ploii cu temperaturi scăzute, cerul aproape continuu acoperit nu lăsa decît puțină lumină. Urmarea? Porumbul a stagnat în vegetație și a început să se îngălbenească. Alt prilej de discuții. „Iată rezultatul cînd lași porumbul prea des”, s-au grăbit să spună cei care susțineau ideea răritului. Argumentul a fost combătut în fața lotului martor. De două ori mai rar și tot atît de îngălbenit. Prima lecție practică.

Pe la începutul lunii iulie, temperatura s-a ridicat și plantele au început să se învîloreze. La cea de a treia prașilă porumbul era mare și frumos. Mai erau din cei care încă se mai îndoiu de izbîndă? S-au mai găsit cîțiva. „Să-l vedem cînd va rodi. Mare mirare să lege ceva”. Porumbul însă a legat, și încă bine. N-a rămas nici 1 la sută care să nu aibă unul sau doi știuleți. Agrotehnica și-a spus cuvîntul.

La 25 septembrie am început recoltatul. Mai întîi lotul cu densitatea de 42-45 mii plante la hectar. Seara tîrziu, cînd ultimele care au trecut peste cîntar, am făcut socoteala. 10 hectare, 111.940 kg. porumb știuleți, adică 11.194 kg. la fiecare hectar. Am continuat recoltatul pe celelalte loturi în ordinea densității. Rezultatul? 10.900, 10.600, 10.400 kg. la hectar. Eram fericiți. De cînd s-a pomenit, în Mirăslău nu s-a obținut o asemenea recoltă pe nici o parte a hotarului. Izbînda noului însă a fost deplină, o dată cu recoltarea lotului pe care s-au lăsat doar 18.000-22.000 plante la hectar. Producția? 4.650 kg. știuleți la hectar.

CHIRILĂ DĂNILA
tehnician agronom,
președintele G.A.C. „Înfrățirea”,
comuna Mirăslău, regiunea Cluj

Ne aflăm în miez de iarnă. În gospodăriile colective se învață la cursuri cum se obțin recoltele mari. Paralel cu aceasta au loc discuții asupra pregătirii pentru lucrările agricole ce se apropie.
Fotografia de față înfățișează o ședință de producție cu brigadierii în gospodăria colectivă din Birca, regiunea Oltenia.

Unde lipsesc îndrumarea și controlul

La gospodăria colectivă din comuna Prejmer, raionul Sf. Gheorghe, s-au organizat două cercuri: unul zootehnic și altul agrotehnic. S-au înscris peste o sută de cursanți. Deschiderea învățămîntului s-a făcut la timp (15 noiembrie), iar primele lecții s-au ținut conform planului. Pînă aici toate sînt bune. Ce s-a întîmplat după aceea? La cercul zootehnic, unde este lector medicul veterinar Florea Panaiț, pînă la 7 ianuarie s-au predat numai patru lecții. De ce? Pentru că — așa cum motivează lectorul — ar fi fost ocupat cu „treburi mai urgente”. La o analiză mai amănunțită a situației, reiese însă limpede că adevărata cauză a întîrzierii o constituie neglijența. Tovarășul Flo-

rea Panaiț a amînat mereu și cu totul nejustificat ținerea unor lecții. Cum se impacă consiliul de conducere al gospodăriei colective cu această situație? Unde este controlul asupra felului cum se desfășoară învățămîntul agrotehnic?

Nici la cercul agrotehnic, unde este lector inginerul agronom Gheorghe Pralea, situația nu e prea strălucită. Pînă la aceeași dată s-au predat șase lecții. Aici vina însă nu e a lectorului. Ingerul Gheorghe Pralea a fost trimis pentru 40 de zile în raionul Rupea cu alte sarcini. Era normal ca în acest timp să fie înlocuit, întrucît în comună existau cadre de specialitate. Consiliul de conducere al gospodăriei colective nu a

numit însă pe nimeni care să țină locul lectorului. Urmarea? În perioada respectivă cursanții s-au aflat în... vacanță.

Nici activiștii culturali din comună n-au sprijinit cu nimic buna desfășurare a învățămîntului agrotehnic. Ei ar fi putut să ia atitudine față de această situație prin articole la gazeta de perete, prin programul prezentat de brigada artistică de agitație și prin alte manifestări culturale.

În majoritatea gospodăriilor colective s-a ajuns la lecția a 15-a și chiar mai departe. Cînd au de gînd lectorii amintiți și conducerea gospodăriei colective să recupereze lecțiile rămase în urmă?

M. CHIRCULESCU

CUM PREDAU EU

Cînd, la prima oră, m-am găsit în fața celor 45 de colectiviști din brigada a 2-a, înscrisi la cercul nr. 2 culturi de cîmp, vîzîndu-i cum stau cumînți în bănci, unii mai tineri, alții cu părul alb pe la tîmple, abia atunci am înțeles că sarcina mea de a preda lecții la cursurile agrotehnice de masă nu e de loc ușoară. Oamenii din fața mea nu sînt niște elevi care de voie sau nevoie sînt obligați să frecventeze un curs la terminarea cărui să primească o diplomă pe baza căreia să obțină o slujbă. Nu, Colectiviștii aceștia, cei mai buni oameni din brigadă, urmează trei ani la rînd, în lunile de iarnă, să participe la acest curs la care s-au înscris de bună voie, pentru a învăța în materie de plugărie, o serie de lucruri care să le ajute să înțeleagă cum să lucreze mai chibzuit, mai cu spor, pentru a realiza producții cit mai mari și de calitate în interesul colectiv și în a lor personal. Participarea regulată a unui număr mai mare de colectiviști am înțeles că e legată de felul cum voi reuși să le vorbesc cit mai pe înțelesul lor,

cît mai atrăgător, fără exagerări, fără greșeli și despre chestiuni cit mai strîns legate de lucrările și problemele din gospodăria noastră colectivă. Pe colectiviștii din fața mea li cunosc pe fiecare în parte. Cu aproape toți am avut deseori discuții. Mulți aveau diferite nedumeriri în legătură cu rezultatele în producție. În discuțiile fugare pe cîmp nu totdeauna am reușit să lămuresc problemele ridicate. Chiar în banca întîi, drept în fața mea, stă șeful de echipă Toma Toader, un tînar inimos. Echipa sa a realizat în condițiile de secetă din acest an, pe suprafața de 10 ha. din terenul repartizat echipei, 4.025 kg. porumb boabe la hectar, în timp ce de pe restul de 17 ha a produs 2.190 kg la hectar, deși porumbul a fost lucrat la fel și a avut aceeași densitate, ceea ce pentru el e de neînțeles. În banca a treia stă alt șef de echipă, Dumitru Manolache care are și el nedumerirea lui. Fiind repartizat să dirijeze cantitatea de bălegar de graid ce se transporta spre a fi încorporat în sol la porumb, pe o parcelă de 0,25 ha., a im-

prăștiat circa 12 tone, adică 50 tone la hectar în loc de 20 tone, cit avea dispoziție. În loc „să dea lovitură”, cum se aștepta, pe cele 0,25 ha. a realizat, spre surprinderea lui, mai puțin porumb decît pe terenul neîngrășat.

Vecinul lui nea Dumitru, șeful de echipă Ștefan Moloiu, are și el o problemă care-l frămîntă: cum de se strică solul dacă e lucrat cînd e prea umed de nu mai produce în acei an aproape nimic? Și fiecare om are cite o problemă care-l frămîntă. Cunoașterea cit mai amănunțită a acestor nedumeriri ale oamenilor și lămurirea lor sistematică am înțeles că este un alt mijloc de atragere a lor la aceste cursuri. De aceea, înainte de a anunța și scrie citeț pe tablă subiectul lecției prime, am făcut o introducere scurtă care a durat cinci minute. Cînd am terminat această primă parte a expunerii mele, mi-am dat seama că cei 45 de colectiviști din sală sînt pe deplin lămurii că numai avînd la bază o serie de cunoștințe sistematice acumulate, legate strîns unele de altele, în felul cărămizilor într-o clădire, cineva se poate numi agricultor.

Pregătirea pentru începerea lecției s-a făcut. Rostesc subiectul lecției: „Dezvoltarea și apărarea avutului obștesc în gospodărie”. Vorbesc așa cum mi-am stabilit la începutul

orei. Ideile generale, titlurile și subtitlurile ca și termenii tehnici le scriu pe tablă și cursanții le scriu în caiete cu înțelesul respectiv.

Treptat, cei prezenți se conving tot mai mult că, chiar cînd e vorba de îndeletnicirea lor pe care o practică din tată în fiu, sînt destule lucruri pe care nu le-au cunoscut. Au auzit ei de avut obștesc, dar abia acum înțeleg cit de strîns este legată dezvoltarea avutului obștesc de ridicarea nivelului de trai al colectiviștilor. La a doua lecție, cînd am vorbit despre densitatea optimă a plantelor, am arătat că această densitate este legată de înălțimea plantei de sistemul radicular al acesteia, de perioada de vegetație etc. Un soi de porumb cu talia mai joasă, mai precoce, are nevoie de un spațiu de nutriție mai mic și avînd și știuletele în mod obișnuit mai mic, producția nu poate fi mare în regiunea noastră decît dacă ai o densitate de 35.000 fire la hectar. E cazul soiurilor HD-208 și 209. Un soi de porumb cu talia mai înaltă, cu spațiu de nutriție mai mare și cu un știulete mai lung dă producții bune în regiunea noastră și cu 30.000 fire la hectar, după cum cu o densitate de 33.000 fire la hectar dă producțiile cele mai mari.

— Asta este explicația — răspunde Toader Toma — că în

echipa mea, cu aceeași densitate de 29.000 fire la hectar, am obținut la HD-313 cantitatea de 4.050 kg. boabe la hectar și cu HD-208 numai 2.010 kg. la hectar.

Lecția despre norme și normarea muncii la cultura plantelor de cîmp a interesat mult pe toți cei prezenți. Trecuse mai mult de o jumătate de oră peste timpul fixat pentru lecție și discuțiile nu se încheiaseră. A fost nevoie să fie continuate după lecția următoare.

Pus să tragă concluziile din cele două lecții în legătură cu normarea și organizarea muncii în g.a.c., brigadierul Anghel Toma a spus:

— Dacă noi, brigadierii, la începerea oricărei lucrări, am explica șefilor de echipă normele de muncă pentru lucrarea respectivă, atunci s-ar înălătura nedumeririle și lucrările ar fi numai de bună calitate.

Lăsînd să tragă singuri concluziile la diferite probleme ce știm că îi frămîntă, lămurînd cu răbdare cum stau lucrurile, cu date din gospodărie, colectiviștii au ajuns să-și dea tot mai mult seama de importanța ce o prezintă aceste cursuri și le-au îndrăgit tot mai mult

ION M. PĂUNESCU
inginer agronom, G.A.C. „Progresul”, comuna Sf. Gheorghe,
raionul Urziceni

TEA

use se numit să ră-
Cristache, Ion Vul-
colectiviști se în-

a posomorit de pe
artă în el o durere
lin acelea pe care le
a să nu izbucneas-
le la Stațiunea Pa-
nenită în suflet, o
pălărească unui om
dăcini profunde și
i hotărâtoare. Vă-
urile și padocurile
durase să plece de
orului electric, ui-
ingenioasă, iar sea-
i într-un pat lângă
se:
torul electric?
numai într-un vis,

-i mărturisise, Ma-
același vis, însă cu
il adaugă totdea-
și aceea a maturi-

ioane ca la școală,
într-o zi, urmate
în laborator, între
e cu eprubete. Pe
într-un univers ului-
sa cum era de fapt,
o beznă fără fund
zilei. În prima sea-
între paturi, ca în
maginar, și Marin
și toți ceilalți, încă
mândrie deosebită
vechi cu haite de
furcile, povești cu
oare întregi de oi
ciobănești, trași la
cu ritualul trecerii
purificator la Păre-
o molimă. Toți cei
ași aci la cursul de
seara aceea, care
ită în incinta Sta-
e, sufletul lor încă
ările trecutului, de-
e abia li se înfăți-
lumină.

ă n-au mai pomenit
astfel de întâmplări
ult. Se predaseră
văzuseră instalația
ate a păstorului e-
ă parte la o demon-
ămânțare artificială
aseră la microscop
lichidul spermatic
acum nu mai înce-
uneze și să-și pună
trebări. Pe Ion Vul-
rebare, pe care sea-
președintelui său:
n-are să se desfiin-

u mai e nevoie, că
seringa, de boitori
oile păzite de păș-
lgător n-are să mai
așezi aparatul de
în canistră.
rare, îi spuse rîzînd
aminte de o veche
emult, în școala pri-

nal?
e Vulturar, nesigur,
ce fel de animal? Ră-

domestic?
nestic fiindcă crește

irare? Păi dacă-i do-
ngă casa omului, în-
ră îngrijirea omului,
rie care n-are moar-

după ce s-a întors
ri, Marin Cristache
între de ceva și părea
iritat pe sine însuși
del ceva. Era de dimi-
me, pe la orele șap-
a obiceiul să vină la
o dată cu socotitorii
l. Se petrecuse ceva
la grajdul cailor din
zii, o întâmplare ca-
Era acolo un grajd
unde stăteau numai
șaretă președintelui,
ginerului agronom și
ntru treburi neprevă-

zute. Unul din cai, legat prost de stănoagă, se
dezlegase peste noapte și ieșise din grajd, împin-
gînd ușa cu fruntea, ori cu botul. Din ogradă a
ieșit apoi în stradă și toată noaptea a umblat
lela pe ulițele satului, pînă ce l-a găsit paznicul
din schimbul de zi și l-a adus îndărăt la gospo-
dărie. Acum paznicii vorbeau cu aprindere des-
pre întâmplarea asta, unul ridea, iar celălalt se
apăra stînjinit, spunînd că-l duruse o măsea și
nu putuse dormi toată noaptea, așa că
degeaba se agață de el.

— Păi n-azi că n-am închis ochii toată noap-
tea, fiindcă mă ținea o măsea? Și am citit o
carte, uite cartea asta, „Povestiri de pe Don”.
Am citit două sute de pagini, pînă aici, unde am
îndoit foaia.

— Mai bine nu citeai și-ți făceai rondul. Ești
paznic, nu bibliotecar.

Marin Cristache se oprise la cîțiva pași de ei
și-i asculta. Era în spatele lor și nu-l vedeau,
nu-l simțiseră. Paznicul de noapte avea o falcă
umflată, parcă-l înțepase o albină și ținea car-
tea în mină ca pe-o măturie grozavă, repetînd
întreună:

— Uite, am citit din ea, n-am dormit. Ai văzut
om să poată citi în somn?

Atunci Marin Cristache își aminti de hotărîrea
pe care-o luase la Palas, de a merge la biblio-
tecă și de a cere toate cărțile și broșurile des-
pre zootehnie. Lucrul ăsta plănuse să-l facă
încă în prima zi la întoarcerea acasă, dar, luat
cu treburile gospodăriei, uitase și acum era
iritat că putuse trece atît de ușor peste un lu-
cru, după părerea lui, foarte urgent și impor-
tant. Dar acum era prea devreme, nu știa la
ce oră se deschidea biblioteca căminului cul-
tural, nu fusese niciodată acolo. Marin îl întrebă
pe paznic:

— Ce carte zici că ai citit toată noaptea?
Paznicii se întoarseră spre președinte, surprîși.
Cel întrebat se apropie de Marin și-i întinse car-
tea:

— Uite, asta
Marin o privi cu interes și citi textul ștampilei
dreptunghiulare, imprimat cu tuș violet: Bi-
blioteca Căminului Cultural „Alexandru Sahia”
din comuna Vadul Vechi, raionul Hirșova, nr.
de înreg. 6392.

Ieșind din sediul gospodăriei, se îndreptă
spre centrul comunei, acolo unde se zărea con-
strucția nouă și masivă, cu fațada încă neten-
cuită, a căminului cultural. Ajuns în fața că-
minului, ezită să mtr, stătu cîteva clipe neho-
tărît în loc, apoi se îndreptă glonș spre casă.

— Unde-i Niță? o întrebă el pe nevastă-sa.

— La școală, unde ai vrea să fie?

— Așa e la școală, murmură el, neștiind ce
să mai facă, apoi întrebă iar:

— Dar ăla micu' nu-i acasă?

— Ce-ai cu el?

— Nu mai întreba și tu atîta. Nu-i pe-aci?

Copilul celălalt, mai mic decît Niță, avea
numai șase ani; se juca în șopron. Marin vru
să-l cheme, dar îl strigă mamă-sa înaintea lui
și copilul veni cu muci la nas, zmiocîndu-se
că nu-l lasă în pace să se joace. Văzîndu-l,
Marin se rușină de ideea lui și ieși fără vorbă
în stradă. De pe prispă, cu mîinile în șolduri, fe-
meia îi strigă plînd de nedumerire:

— Ai vrut ceva, bărbate? De ce nu spui
nimic?

Spre norocul său neașteptat, Marin se întîlni
pe stradă cu Niță care uitase acasă călimara și
venea în pauză s-o ia.

— Auzi tu? Mergi frumos la cămin și-i spui
bibliotecarei că te-am trimis eu să-ți dea pen-
tru mine, pentru gospodărie, toate cărțile des-
pre zootehnie pe care le are ea acolo. M-ai
înțeles?

— Am înțeles.

— A stai, c-am uitat ceva. Cere-i și cartea
aia, „Povestiri de pe Don”, dac-o mai are...

Copilul ieși din clădirea căminului cu mîinile
goale.

— Ce-a zis? îl întrebă Marin.

— Cică să vii matale personal, că trebuie
să-ți faci fișă de cititor.

— Aa! Bine, spuse Marin. Lasă că mă
duc eu...

— Bună dimineața, tovarășă Lenuța, zise
el, întîrînd în bibliotecă și fu pe neașteptate
grozav de bucuros să observe că în afară de
bibliotecară nu mai era nimeni acolo. Biblio-
tecară se arătă mirată să-l vadă pe președinte:

— O, avem cititori noi? A venit adineauri
Niță al dumneavoastră, dar i-am spus că vă
trebuie o fișă.

— Tocmai d-ăia, zise Marin, roșu la față și
se așeză pe un scaun. Apoi, ca să-și mai alun-
ge propria-i neliniște, se prefăcu interesat de
activitatea bibliotecii și de nevoile ei: Ce-i nou
pe-aci? Ați adus cărți proaspete?

— Chiar așeară am adus cincizeci de volume
și acum le înregistram.

— Bravo, asta-i foarte frumos.

— Dar să știți că sînt supărată foc pe consi-
liul de conducere al gospodăriei.

— Ia te uită! se prefăcu Marin surprîns.
De ce?

— Păi era vorba că avem pe anul în curs
cinci mii de lei din buget, pentru cărți.

— Și?

— Contabilul mi-a virat pînă acum numai
două mii și șase sute.

— Stai, că nu s-a încheiat anul. Abia sîntem
în octombrie.

— Da, dar eu trăgeam nădejde că mai rup
ceva și peste suma alocată de cinci mii.

— Uite, să mă tai, nu știu nimic.

— Dumneavoastră aveți altele pe cap, vă în-
țeleg, dar n-ar trebui să neglijați nici problema
bibliotecii. Să nu merg mai departe decît la
Niță. Știți cîte cărți a citit de la începutul anu-
lui pînă acum?

— Cîte?

— O sută optzeci. Chiar alaltăieri am făcut
o statistică. El și cu Grigore Zamfir, paznicul
de la gospodărie, sînt cei mai tari cititori!

Marin zîmbi jenat de lauda adusă lui Niță,
apoi întrebă deodată:

— Dar Didu cite cărți a citit?

— Care Didu?

— Tehnicianul zootehnic...

— Nici n-are fișă.

— Marin înghiți în sec și schimbă repede
vorba:

— Cît despre bani, uite chiar azi văd ce se
poate face, poate rupem de undeva niște bani
în plus.

— Să trec pe la douăsprezece la gospodărie și
să întreb ce-ați făcut în problema asta?

Marin o privi îngrijorat de atîta grabă.

— Dacă vrei, poți să treci chiar azi. De ce
să nu treci? La urma-urmei este o problemă
importantă. Apoi adăugă: Poți să-mi faci și
mie o fișă, acum?

Tot timpul cit bibliotecara îi completă fișă,
el se uită spre ușă, neliniștit. Vroia să nu dea
nimeni peste el aci și avu noroc.

— Așa, acum ce cărți doriți? îl întrebă bi-
bliotecara.

Vrînd dinadins să ocolească adevăratele sale
intenții, Marin îi ceru întîi volumul „Povestiri
de pe Don”, al lui Șolohov. Bibliotecara i-l
aduse, îi trecu volumul în fișă, iar Marin adause
repede o nouă dorință:

La cîteva luni după aceea, un tî-
năr reporter de la ziarul „Scin-
teia Tineretului” fusese trimis să
facă reportajul demonstrației
oamenilor muncii cu prilejul zi-
lei de 1 Mai. Reporterul își gă-
sise un loc bun nu departe de
tribuna oficială, ridicată în fața
hotelului „Continental”. Cu apar-
atul fotografic agățat de curea
pe după gît, aștepta acum să
înceapă demonstrația. În sfîrșit,

aceasta începu, deschisă de coloana muncitorilor
de la șantierul naval, a cimentistilor de la
Cernavodă și Medgidia, a metalurgistilor de la
I.M.U.M. și a minerilor de la Altîn-Tepe. În
lumina caldă și strălucitoare a soarelui a în-
ceput pe urmă să treacă în uruitul tractoarelor
și în vuetul camioanelor, coloana uriașă a
colectiviștilor dobrogeni. Mulți purtau snopi
de grîu verde în brațe, alții stăteau grămădiți
pe platformele camioanelor și ale remorcilor
trase de rutiere, purtînd în brațe buchete mari
de flori din salcîmi de la Ostrov, din mîlînii de
la Mangalia, din piersicii și cireșii de la Na-
zarcea, din covoarele paștilor de la Babadag
și Valea Nucarilor, din porțile Deltei și ale mar-
rilor lacuri dobrogene...

Colectiviștii din Vadul Vechi veniseră la de-
monstrație cu toate cele cinci camioane ale gos-
podăriei. Pe platforma camionului din frunte,
rezemați de acoperișul fierbinte al cabinei, stă-
teau trei bărbați. De o parte stătea Ion Vultur-
rar, în partea cealaltă stătea Didu, îmbrăcat în
straie țărănești, iar la mijloc stătea președin-
tele gospodăriei, Marin Cristache. Toți trei ti-

— Ce cărți despre zootehnie aveți pe-aci?

— Nu mai avem nimic, îi spuse bibliotecara.

— Cum așa? întrebă președintele, întunecîndu-
se dintr-o dată la față.

— Alaltăieri a venit Ion Vulturar aici și m-a
rugat să-i fac o bibliotecă volantă pentru cioba-
nii săi din Baltă...

— Și? Și ce? Le-a luat pe toate?

— A luat un sac de cărți. Îmi venea, zău așa,
să și rid. Le-a încărcat pe samarul unui măgă-
ruș. A luat peste două sute de cărți, toate nu-
mai despre zootehnie. A curățat tot ce aveam
aici din domeniul zootehniei, cărți care au stat
pînă acum necitite, cu filele netăiate.

Marin se ridică în picioare, ca un om care
venise cu treburi oficiale și nu poate întîrzia.
Luă „Povestirile de pe Don” și ieși Din prag îi
mai spuse o dată bibliotecarei:

— Lasă că aranjăm noi cu banii. Și să ne faci
o listă de cărți noi despre zootehnie, pe care să
le cumpărăm pentru bibliotecă.

Ajuns în stradă, Marin își împinse căciula
spre ceafa asudată și spuse zîmbînd, pentru
sine:

— Al dracului Vulturar ăsta! A curățat tot!

neau cîte un miel merinos în brațe, așa cum
campionii își poartă, arătînd mulțumii, trofeele
cîștigate printr-o luptă grea și tenace. Ajungînd
în dreptul tribunei oficiale, cei trei ridicară
mieii în sus și asistența care umplea tribuna
pînă la refuz îi salută cu un ropot de aplauze.
Trecînd prin cordonul serviciului de ordine,
tînărul reporter reuși să immortalizeze cu apar-
atul său fotografic tocmai momentul, neașteptat
prin solemnitatea sa neregizată și simplă, cînd,
sărînd din camion, Marin Cristache veni în fața
tribunei și, ridicîndu-se în vîrfurile picioarelor,
întinse frumosul său miel merinos unui bărbat
cu fața îmbujorată de bucurie și cu părul alb
ca argintul. Acesta îi strînse mîna rîzînd și
cîteva din jurul său auziră cuvintele rostite de
Marin Cristache:

— Tovarășe prim-secretar, am vrut să arăt
partidului cum anume mi-am făcut autocritica.

Primul secretar al Comitetului regional de
partid îl pofti pe Cristache la tribună și acesta,
dînd urmare invitației, stătu tot timpul acolo,
ca o personalitate marcantă. Însă nițel cam
stînjinit și sfios...

Fragmente din romanul „DRUMUL DRAGOSTEI” de Petru Vintilă,
în curs de apariție la Editura Tineretului

desene de GION MIHAIL

„Femei care lucați pe întinsul ogor al patriei! Stă în puterea voastră ca, împreună cu toți colectivștii să întăriți și să dezvoltați gospodăriile colective, să sportați continut producția vegetală și animală“.

O chemare entuziastă a conferinței naționale a femeilor, care subliniază încă o dată puterea și priceperea de muncă a colectivștelor. Și într-adevăr, în ultimii ani, din rîndurile lor au pornit numeroase inițiative care au dus la mărirea avutului obștesc al gospodăriilor colective. Din rîndurile lor sau ridicat cadre de nădejde ale gospodăriilor colective, fruntașe de seamă ale producțiilor sporite. Asemenea exemple se găsesc și în gospodăriile colective din raza raionului nostru. Nume ca Safta Năstase, Elena Moroșanu, Elena Aruști sînt cunoscute și apreciate de toți colectivștii pentru rezultatele deosebite obținute în muncă, pentru propunerile și acțiunile întreprinse în scopul întăririi și dezvoltării gospodăriilor colective. Ca urmare a rezultatelor bune obținute de colectivște, consiliile de conducere ale gospodăriilor colective le-a încredințat diferite munci de răspundere. În prezent în raion sînt peste 400 de colectivște promovate în asemenea munci. Dintre acestea, 322 sînt șefe de echipă, 42 în consiliile de conducere, 20 contabile și socotitoare și 40 care lucrează în sectorul zootehnic.

Comitetul raional al femeilor, îndrumat de comitetul raional de partid, a analizat cu mai mult simț de răspundere munca colectivștelor și a ajuns la concluzia că nu în toate comunele comisiile femeilor se preocupă de promovarea colectivștelor în munci de răspundere, de antrenarea lor în număr mai mare la acțiunile din gospodăriile colective. Am observat de asemenea că la unele colectivște mai dăinuie concepția că la treburile importante din gospodăria colectivă sînt chemați în primul rînd bărbații. Viața de zi cu zi ne-a demonstrat că o astfel de „teorie“ nu este valabilă. În multe gospodării colective, în multe sectoare de producție, femeile au reușit să obțină rezultate la fel, sau chiar mai bune ca ale bărbaților. Aceste femei harnice nu „s-au speriat“

de rezultatele obținute de bărbați, ci le-au considerat ca o chemare la întrecere. Activitatea comitetului raional al femeilor a fost îndreptată în această direcție, de a face să înțeleagă că fiecare colectivștă trebuie să participe activ la dezvoltarea avutului obștesc, că dacă ele se vor strădui neconștient să-și ridice calificarea profesională, să-și însușească cele mai înaintate metode de muncă, atunci rezultatele activității lor vor fi demne de apreciat. Desigur că în fiecare gospodărie colectivă se face o pregătire profesională a colectivștilor prin cursurile învățămîntului agrozootehnic, se creează o experiență înaintată. Comitetul raional al femeilor s-a orientat spre popularizarea acestei experiențe, spre generalizarea ei, pentru a face din ea un bun comun. În acest scop, am folosit schimburile de experiență,

STĂ ÎN PUTEREA NOASTRĂ!

care s-au dovedit cele mai eficace forme. Temele acestor schimburi nu le-am ales la întîmplare, ci am ținut seama de principalele probleme care stăteau în fața colectivștelor. Astfel, multe șefe de echipe și brigadiere de la gospodăriile colective tînere nu prea știau cum să-și organizeze munca, și manifestau o anumită timiditate, o neîncredere în forțele lor. Pentru a le veni în ajutor am organizat două schimburi de experiență între brigadiere și șefe de echipe, la gospodăriile colective din comunele Horia și Sagna. Au participat peste 300 de brigadiere, șefe de echipe, președinte ale comitetelor și comisiilor femeilor. Cu această ocazie Elena Aruști, brigadieră la G.A.C. din Horia, a vorbit despre felul cum organizează munca în brigadă, despre importanța ședințelor operaționale de producție în special în perioada lucrărilor agricole și despre într-ajutorarea între echipe. De asemenea, am mai organizat un schimb de experiență între crescătorele de păsări și altul între legumicultoare. Comitetul raional al femeilor nu s-a rezumat numai la organizarea schimburilor de experiență, ci a îndrumat

comitetele comunale și comisiile femeilor să se îngrijească de aplicarea și extinderea învățămîntelor însușite. La gospodăria colectivă din comuna Săbăoani, colectivștele, îndrumate de comisia femeilor, au aplicat învățămîntele schimburilor de experiență și au obținut rezultate bune. Voi da doar un singur exemplu. Cînd Varvara Percă a fost numită șefă de echipă, se gîdea mereu la modul cum va reuși să cîștige autoritate în fața oamenilor și cum îi va mobiliza pe toți la muncă. La schimbul de experiență de la Horia ea și-a notat cu grijă din metodele împărtășite de șefe de echipă și nu s-a sfiit să pună o seamă de întrebări. Apoi, aplicînd în practică cele învățate, ea a reușit nu numai să cîștige încrederea membrilor echipei, ci a tuturor colectivștilor. La sfîrșitul anului echipa condusă de ea a realizat cu aproape 1000 kg mai mult porumb boabe la hectar față de producția planificată.

Dacă comitetele comunale și comisiile femeilor din comunele Săbăoani, Sagna, Gherăești s-au preocupat de promovarea colectivștelor în munci de răspundere, de mobilizarea lor la întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective, nu același lucru putem spune de comisiile femeilor din comunele Boghicea (unde dintre 1000 de colectivște, doar una e șefă de echipă), Dulcești și Trifești (unde există numai două șefe de echipă). Pentru această situație o vină o are și comitetul raional al femeilor, care, deși a sesizat acest lucru, nu a luat măsuri concrete de remediere.

Pentru viitor ne propunem să intensificăm munca de îndrumare a comitetelor și comisiilor femeilor în vederea promovării unui număr mai mare de colectivște în funcții de răspundere și în special al acelor care să lucreze în sectorul zootehnic. Trebuie să dezvoltăm la femei conștiința că stă în puterea lor să aducă o contribuție mai substanțială la întărirea și dezvoltarea gospodăriilor colective.

MARIA BĂNICĂ
președinta comitetului raional al femeilor — Roman

SOFIA UZUM: „Ottence“

„Ajutoarele“ bibliotecii

Înarmată cu stiloul și carnetul de însemnări, am pornit spre Jimbolia. Subiectul reportajului îl schițasem de acum în minte; căutam doar date care să-l susțină. Mă și vedeam în mijlocul activului cultural-obștesc intrunit la bibliotecă într-o ședință de lucru. „Ne pare rău, dar...“, încep să-mi explice Clara Schiler și Gertruda Röhrich de cum am ajuns acolo.

Dacă încep cu părerile de

rău, e clar: mare lucru n-am să găsesc. Și le ascult într-o stare de scădere vertiginosă a entuziasmului. Ceea ce am înțeles este că, colectivul nu se poate intruni.

Mi se face propunerea să asist la un cerc de citit, la un lectorat cu femeile, să trec chiar și pe la stația de radioficare. Neavînd altceva de făcut mă rezumez și accept.

Într-o cameră încăpătoare sînt adunate vreo 15 fe-

mei. Una dintre ele le vorbește cu însuflețire despre ceva E chiar lectora cercului (peșemne învățătoare, presupun). Toate sînt numai ochi și urechi. Subiectul le interesează.

Programul cercului s-a terminat. Fac cunoștință cu lectora: Iulia Maier, colectivștă, membră a colectivului cultural-obștesc. Îmi vorbește cu multă dragoste despre cele două pasiuni ale ei: munca la sectorul avicol și... lectura. Cîte cărți n-a citit despre creșterea păsărilor și cîte lucruri interesante, folositoare, n-a învățat din ele. Dar nici cu „beletristica“ n-a rămas în urmă: Titus Popovici, Francisc Munteanu, Gorki, Solohov, Tolstoi, Zola sînt numai cîțiva din autorii ei preferați.

De cîte ori femeile se adună la cercul de citit, fie că le povestește, fie că le citește, Iulia Maier are întotdeauna multă căldură în glas, pune aceeași pasiune în cuvintele ei, că de altfel în tot ceea ce face.

Tot în ziua aceea am cunoscut-o pe Ștefania Ordodi. La stația de radioficare, în fața microfonului, o femeie între două vîrste citea prezentarea cărții „Correspondență în U.R.S.S.“ de Wilfred Burchett. Era obișnuita emisiune de vineri, dedicată cărții.

„Mă paslonează munca culturală și, în măsura în care pot, caut să-mi aduc modesta mea contribuție“ — îmi explică, parcă, Ștefania, prezența ei în fața microfonului.

După cum am aflat mai tîrziu, aportul Ștefaniei (cum îi spun femeile) nu este chiar stît de modest. Întotdeauna are ceva de propus, de organizat. De

cîte ori o văd îngîndurată, tovarășele ei o întrebă: „Ce-ai mai pus la cale, Ștefania?“

Întorcîndu-ne la bibliotecă o întîlnim pe Maria Kiss. Ne povestește despre lectoratul pentru femei. La început mergea mai greu. Femeile nu veneau. Ziceau că au treabă. Deh, gîtitul, copiii... Dar nici „activul“ nu s-a lăsat, și mai ales Maria Kiss — „organizatoarea“. A pornit pe la casele aceluia cu prea multe „treburi“. Și, mai cu o vorbă bună, mai cu una, mai cu alta, femeile au înțeles că-i mai bine să găsești timp pentru toate. „Parcă Maria nu are destul de lucru la crescătoria de păsări — își spuneau ele. — Și uite, nici de munca culturală nu se lasă“.

Nu se poate spune că exemplul personal n-a fost un argument puternic.

Ca să le cunosc și pe celelalte membre ale „activului“ mi-ar fi trebuit cam mult timp. Cele două Rozalii, Fazecaș și Bauhof, erau plecate prin comună după cititorii care ultaseră să mai aducă cărțile la bibliotecă. Elena Podină și Emilia Dîtrich lucrau la pregătirea unei seri literare și nimeni nu avea voie să le tulbure liniștea. Elena Movilă, Iudith Serka și celelalte erau pe la cercurile de citit.

Abea acum am înțeles de ce nu a putut activul să se întrunească în ședința pe care o plănuisem.

Dar nu-mi pare rău. De cunoscut, tot le-am cunoscut. Ce puțin pe o parte din ele

ANAMARIA MIHIȚ

CORNELIA DĂNEȚ: „Găitul miresei“

„Specialistele“

Ședință mare la sediul gospodăriei colective din comuna Gidînți, raionul Roman. Pe ordinea de zi un singur punct: „Discutarea condițiilor pentru înflințarea sectorului avicol“.

Vorbește Gheorghe Iorga, președintele gospodăriei colective. — Am hotărît să înflințăm sectorul avicol, dar întrebarea este cine o să se ocupe de el? Creșterea păsărilor cere o pregătire specială. Doar nu e vorba de o mină de gînit, ci de mii... Ne-am gîndit ca pentru aceasta să trimitem pe cineva să se specializeze la Bacău. Rămîne acum să hotărîm pe cine. — M-aș duce eu — se oferă Maria Prisăcaru. — Și eu — se ridică Aurica Clava.

Au absolvit școala de specializare de la Bacău și iată-le că s-au întors în comună. Colectivștii le-au primit cu bucurie. Le-au dus să le arate construcțiile ridicate între timp și le-au urat spor la muncă. Iar în ziua cînd au sosit puii, președintele gospodăriei le-a spus: — De acum vă luați sectorul în primire.

— Să ne mai gîndim. Știți... la păsări e o muncă migăloasă, unde trebuie să venim zi de zi... Am prefera să lucrăm într-o brigadă de cîmp...

Consiliul de conducere al gospodăriei nu putea să aștepte pînă se hotărău cele două „specialiste“, de aceea numi pe altcineva la păsări. Sperau că între timp se vor răzgîndi. Maria Prisăcaru și Aurica Clava, însă, cînd venea vorba de creșterea păsărilor, nici nu voiau să audă, parcă nu s-ar fi oferit ele singure să se ducă la școala de specializare. Ba, din cînd în cînd, privind la colectivștele ce lucrau în acest sector, își dădeau coate.

— Să vezi ce mare scotolă or să facă! — își ziceau ele.

Totuși, ajutate de conducerea gospodăriei, de inginerul zootehnist, „nespecialiste“ au reușit să crească 1.000 de păsări, atît cît prevedea planul. La sfîrșitul anului, cînd s-a făcut socoteala zilelor-muncă, s-a văzut că „specialistele“ au cam rămas de cărușă, motiv pentru care colectivștii le-au spus:

— Cum, voi specialistelor în creșterea păsărilor, nu știți că... toamna se numără boboci?

C. MARIAN

DOUA FELURI DE AJUTOR

Triumful revoluțiilor antiimperialiste de eliberare a determinat apariția, pe întinderile gigantice ale fostei lumi coloniale, a o serie de state noi, suverane, ale căror popoare se afirmă tot mai mult pe arena vieții internaționale.

Ridicînd mișcarea de eliberare națională pe o treaptă mai înaltă, popoarele din fostele colonii și semicolonii luptă pentru dobîndirea independenței lor economice. „Atît timp cît aceste țări nu vor pune capăt dependenței lor economice față de imperialism — se arată în Programul P.C.U.S. — ele vor juca rolul de „sat mondial”, vor rămîne un obiect de exploatare semicolonială”.

Popoarele însă, din ce în ce mai conștiente, refuză acest rol; ele vor să se elibereze de lanțurile economice ale imperialismului, creîndu-și

nici nu presupun dobînzi cămătărești. Fondurile creditate de către țările socialiste sînt cheltuite de regulă pentru construirea de întreprinderi industriale, crearea de mari ferme model, contribuînd în felul acesta la dezvoltarea forțelor de producție ale țărilor beneficiare. Uniunea Sovietică, de pildă, a încheiat contracte de colaborare economică cu 23 de țări slab dezvoltate din punct de vedere economic. Aceste contracte prevăd construirea a circa 480 de obiective economice și de interes social. Totalul creditelor acordate de Uniunea Sovietică se ridică la aproximativ 3 miliarde de ruble noi. În Indonezia, de exemplu, se vor construi, cu ajutorul Uniunii Sovietice, o uzină metalurgică, o uzină de aluminiu, o hidrocentrală pe cursul fluviului Asahan, un institut tehnologic pe insula Ambon și alte obiective. Uniunea Sovietică nu participă la veniturile întreprinderilor construite cu ajutorul ei sau la desfacerea produselor lor, iar specialiștii sovietici pregătesc și cadrele naționale care vor lucra în aceste întreprinderi.

În aceleași condiții avantajoase acordă ajutor statelor slab dezvoltate și țara noastră.

La 1 ianuarie 1962 a fost inaugurată, de către primul ministru Nehru, rafinăria de la Gauhati (India). Această rafinărie cu o capacitate de 750.000 de tone a fost proiectată de către Institutul de proiectări instalațiilor petroliere din Ploiești și construită cu asistență tehnică rominească în timpul record de 22 de luni. Utilajul a fost fabricat în întregime în țara noastră. Tehnicienii indieni instruiți de personalul românesc sau direct în țara noastră asigură buna funcționare a acestei mari întreprinderi. Însuși președintele Nehru a subliniat faptul că, colaborarea economică cu țara noastră (și care a început încă din 1956) este foarte avantajoasă pentru dezvoltarea Indiei.

Despre un așa-zis „ajutor” acordat țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic se vorbește mult și în occident. Odinioară, acțiunile singeroase cu ajutorul cărora au fost întemelte colonii erau botezate de către puterile imperialiste drept „misiuni civilizatoare”. Acum, în epoca prăbușirii sistemului colonial propaganda imperialistă a botezat planurile de expansiune economică drept „ajutor”. Este de ajuns însă să analizăm în ce constă acest „ajutor” și condițiile în care se acordă, ca să ne dăm seama că avem de-a face în realitate cu un instrument de înrobire colonială, de spoliere a popoarelor.

De mai bine de 10 ani Iranul „beneficiază” de ajutor american. În mod oficial în visteria statului s-au vărsat în această perioadă un miliard de dolari drept ajutor american, trei miliarde ca venituri de pe urma pe-

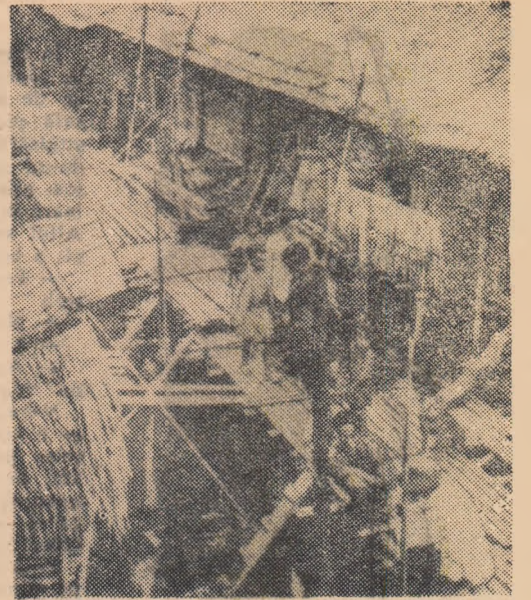
trolului și aproximativ un miliard din împrumuturi în străinătate. Cum au fost folosiți acești bani? Trebuie spus că nu s-a făcut nici o investiție care ar fi putut permite Iranului să devină independent din punct de vedere economic. Nu s-au construit uzine, nu s-au construit școli, nu s-au construit case pentru oamenii muncii. Făcînd parte din blocul agresiv S.E.A.T.O., Iranul este obligat să cheltuiască anual mai bine de 200 milioane de dolari pentru întreținerea armatei, să achiziționeze armament modern din S.U.A. Tot atîta s-a cheltuit pentru construcții militare. Sume uriașe intră în buzunarele miilor de consilieri americani instalați în toate departamentele.

La ora actuală datoria statului iranian se ridică la 600 milioane de dolari. Numai pentru plata dobînzilor la aceste împrumuturi, statul are nevoie de 60 milioane dolari anual. Dar cine să plătească? Cine altul decît poporul, ținut într-o cruntă mizerie materială și spirituală. Se vor pune noi impozite, vor fi din ce în ce mai mulți muncitori care dorm pe trotuare; țărani vor fi exploatați cu și mai multă cruzime.

Popoarele își dau din ce în ce mai mult seama că „ajutorul” imperialist nu este decît un instrument al menținerii dominației coloniale. Săptămînalul tunisian „Jeune Afrique” analiza nu de mult, într-un articol intitulat „Occidentul și ajutorul pentru dezvoltare”, condițiile care se fixează țărilor „beneficiare”. „Jeune Afrique” arată că în primul rînd repartiția geografică a „ajutorului” a fost și este determinată de considerente politice și strategice. Dacă această condiție este îndeplinită, adică dacă guvernul țării este pe placul imperialiștilor, urmează clauzele care prescriu cum anume trebuie cheltuite fondurile acordate. De regulă clauzele prevăd realizarea unor proiecte de interes strategic. Mai mult, statul beneficiar este obligat să cumpere produse de pe piețe unde prețurile sînt mult mai ridicate decît în alte părți. „Țările africane — se spune în articolul amintit — se pronunță în favoarea distribuirii de ajutoare de către un organism care să nu fie în fond o instituție a neocolonialismului”.

Nu este deci de mirare că popoarele țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic, animate de dorința îndreptățită de a-și organiza viața de stat după năzuințele proprii, primesc cu bucurie mina frătească, ajutorul dezinteresat al țărilor socialiste, ridicîndu-se tot mai hotărît împotriva noilor metode coloniale ale imperialismului, chiar cînd acestea sînt prezentate cu eticheta înșelătoare de „ajutor”.

E. ABRAHAM

În asemenea colibe mizere trăiește populația rurală din Borneo de Nord, aflat sub dominația britanică din anul 1888.

JAFUL MONOPOLURILOR

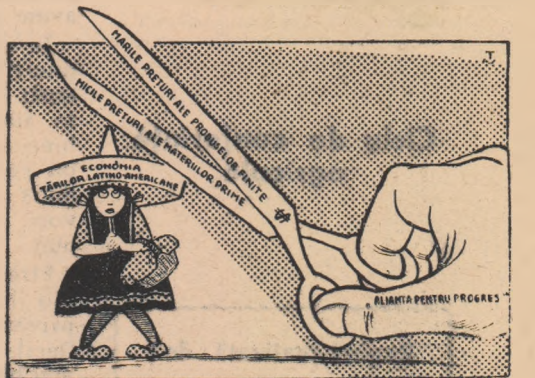
Din 1950 pînă în 1960, monopolurile din Statele Unite au exportat în alte țări, sub formă de investiții directe de capital, 8,5 miliarde de dolari și au introdus în Statele Unite, sub formă de profituri la capitalul investit în străinătate, 20,5 miliarde de dolari.

Trustul petrolier „Standard Oil of New Jersey” a introdus în 1960 în Statele Unite profituri de 514 milioane de dolari realizate în străinătate, iar în decurs de 5 ani (din 1956 pînă în 1960) profituri de 2,5 miliarde de dolari. În aceeași perioadă, trustul a făcut în străinătate investiții directe de capital în valoare de un miliard de dolari.

(Date citate de senatorul T. Morton în discursul rostit în senatul S.U.A. la 29 martie 1962).

În ultimul timp, în presa internațională apar numeroase articole care se ocupă de problema „schimburilor neechivalente”, de exploatarea tot mai intensă a care marile monopoluri occidentale supun prețele țărilor slab dezvoltate.

(ZIARELE)

FOARFECA...

(des. de V. TIMOC)

o industrie proprie, o agricultură înfloritoare. Existența sistemului mondial socialist, ajutorul pe care statele tinere îl primesc din partea țărilor socialiste creează perspectiva renașterii lor naționale, a lichidării inepuierii și mizeriei de veacuri — urmare a singeroasei exploatari coloniale. Țările socialismului sînt prieteni sinceri și dezinteresati ai popoarelor care luptă pentru independența lor și le acordă un sprijin multilateral. Împrumuturile oferite de țările socialiste tinerelor state suverane nu sînt însoțite de condiții politice și

Primul agregat de 50.000 kw al celei mai mari termocentrale din India, care se construiește cu ajutor sovietic și va fi una dintre cele mai mari din Asia.

Libia a fost proclamată stat independent la 24 decembrie 1951. Dar statele occidentale și înainte de toate S.U.A., au împiedicat renașterea acestei țări, încercînd să mențină Libia ca piață de desfacere a mărfurilor lor. Ca urmare, cei unsprezece ani de independență n-au adus decît schimbări puțin vizibile în această direcție.

Anumite cercuri din Libia își dau seama că dacă nu se stabilesc legături economice largi cu toate statele lumii, este cu neputință să se dezvolte economia și să se ridice nivelul de trai al populației. Ce e drept, aceste cercuri își îndreaptă adesea privirile spre S.U.A. Dar, cu toate acestea, tendința generală spre promovarea unei politici independente triumfă. Aceasta o dovedește, de pildă, hotărîrea Libiei de a organiza un Tîrg internațional.

La tîrgul internațional

La Tîrgul internațional de la Tripoli, organizat pentru prima oară, au participat 20 de state: U.R.S.S., S.U.A., Italia, R.S. Cehoslovacă, Austria, R. P. Bulgaria, R. F. Germană, R. P. Polonă și altele. Populația arabă a manifestat un foarte mare interes față de paviloanele țărilor socialiste. În fiecare zi veneau aici mii de oameni: muncitori și țărani — pentru a cunoaște succesele dobîndite în indus-

LIBIA, TARA DESERTURILOR

tria și agricultura țărilor socialiste, reprezentanți ai cercurilor de afaceri — pentru a stabili legături și a încheia contracte în vederea cumpărării de mărfuri.

În legătură cu aceasta iarul „Ar-Riad” scria: „Tîrgul ne-a permis nouă, libienilor, să dobîndim noi prieteni — țările răsăritene. Ele înlătură barierele ridicate de colonialiști în drumul stabilirii și largirii relațiilor economice ale Libiei cu țările socialiste. Tîrgul internațional de la Tripoli a deschis o fereastră spre o lume nouă, pe care pînă acum noi n-am cunoscut-o încă”.

Business-ul cu petrol în Libia

La periferia orașului Tripoli se fac mari lucrări de construcții de case. Dar toate acestea se construiesc nu pentru populația locală. Aceste case sînt destinate petroliștilor de peste ocean și familiilor lor. Tot pentru ei se descarcă în port vasele care aduc tot felul de mașini, alimente și produse industriale.

Interesul față de Libia, ca o posibilă sursă de petrol de

mare capacitate, a început să se manifeste curînd după sfîrșitul celui de-al doilea război mondial. Scontînd să mențină aici un regim colonial, puterile occidentale au încercat în fel și chip să împiedice acordarea independenței Libiei. Dar lupta poporului libian a fost înconunată de succes — Libia și-a dobîndit independența.

Atunci statele imperialiste au profitat de situația economică grea în care se afla țara. Făgăduînd „ajutor”, magnații de peste ocean au pornit lucrări de prospecțiuni geologice pe pămîntul Libiei. Toate acestea se făceau cu un anumit interes. Monopoliștii nu căutau astfel de zăcăminte utile ca minereul de fier, lignitul sau aluminiul, atît de necesare industriei locale. Ei n-aveau de gînd să construiască întreprinderi industriale pentru libieni. Ceea ce-i ispitesc pe businessmanii americani era petrolul.

Wheelus-Field — o primejdie pentru viața libienilor

Acum 8 ani S.U.A. au profitat de situația economică grea

a Libiei și i-au impus un tratat înrobitor. Potrivit acestui tratat, S.U.A. au închiriat baza militară de la Wheelus-Field, din apropiere de Tripoli, angajîndu-se să plătească anual, ca arendă, circa 3,5 milioane de lire libiene. Libienii scontau să folosească aceste mijloace după voia lor, pentru nevoile economiei naționale. Dar n-a fost să fie așa. Arenda este pusă la dispoziția unor organizații controlate de S.U.A. pentru întreținerea numeroșilor consilieri americani și construirea de obiective strategice care interesează S.U.A. Mai mult decît atît, caracterul colonialist al tratatului privity la baza de la Wheelus-Field e dovedit și de faptul că această bază este scoasă de sub jurisdicția guvernului libian. Baza este condusă și controlată de Pentagon.

Prezența bazei militare americane de la Wheelus-Field știrbește suveranitatea națională a Libiei și a adus deja destule prejudicii populației țării. Desele catastrofe ale avioanelor americane provoacă mari pagube materiale și sînt

însoțite adesea și de victime omenești din rîndurile populației. Adeseori avioanele americane care decolează de pe aerodromul Wheelus-Field au la bord bomba atomică. E lesne de închipuit ce primejdie reprezintă aceasta pentru poporul libian.

Locuitorii Libiei nutresc față de S.U.A. sentimente atît de ostile, încît soldații și ofițerii americani evită să apară în uniformă pe străzile orașului Tripoli. Ei preferă să umble în civil, și nu răzleți, ci în grupuri. Populația țării vede în ei niște colonialiști și socoate baza de la Wheelus-Field ca un punct de sprijin pentru agresiune.

Nu întimplător, recunoscînd acest lucru, revista americană „Time” s-a văzut nevoită să tragă concluzia că „S.U.A. nu se vor bucura nicicînd de popularitate în Libia”.

Opinia publică din Libia cere tot mai insistenț să se pună capăt samavolniciei americane. Ea cere să se lichideze baza militară de la Wheelus-Field, și asta imediat. Poporul libian vrea să trăiască și să muncească în pace pe pămîntul său.

A. ȘVAKOV

(Din revista „Asia și Africa”, Nr. 8 1962)

LA COSTEȘTI

În comuna Costești, raionul Buzău, la cămin, n-aveai unde s-arunci un ac de atita lume. Când să intru în sală ce văd? Unul aducea un braț de știuleți de porumb. Erau știuleți, așa, de-un zot. Acum s-ar putea să nu fi fost exact de un cor, dar erau foarte mari, în orice caz Dublu hibrid, deh! Altul se lupta cu o sfeclă de zahăr cî: o banită, cu rădăcini lungi, lungi.

— Faceți o expoziție agricolă? întreb
— Nu. Adică da
— ?!
— Ar fi un fel de expoziție, însă nu chiar expoziție.

N-am înțeles eu prea bine despre ce e vorba. Ca să nu mint, n-am înțeles de loc. Dar tocmai atunci îl văd pe Ștefan Gurău, o veche cunoștință a mea. „O să mă lămurească el — mi-am zis — e unul dintre colectivității fruntași”.

Pînă să-l întreb eu, mă întreabă el pe mine.

— Nu știi, e film?
— Nu știu.
— Așa ne-a spus rîndul trecut, că azi... Ascultă, l-ai văzut pe operator?
— L-am văzut.
— Atunci e film. Adică nu chiar un film...

M-am incurcat de tot: „o expoziție, însă nu chiar expoziție; un film, adică nu chiar un film”... Atunci pentru ce-au venit atîția colectivști la căminul cultural?

— Ia stai puțin — îi zic. — E și un fel de expoziție la cămin, așa-i?
— Este.
— Și un fel de film, este?
— Este.

— Atunci, eu nu mai înțeleg nimic...

— De ce? E atît de simplu: inginerul nostru agronom, tovarășul Stancu Oancea, ține încă o conferință din ciclul agricol. Noi am adus materialul intuitiv, iar filmul e... diafilm agricol. Ce, e așa de complicat?

Inginerul agronom Victor Zidaru din comuna Virleaz, raionul Buzor, ține conferințe foarte bune.

— De unde știți că s-a terminat conferința?
— Păi tu nu auzi aplauzele?...

Drept la conferință

Ciclu de conferințe agricole

Pagină realizată de:
**NICA OCTAVIAN și
ANDREI CROITORU**

Desene de T. PALL

Noi nu sintem ca alții să alergăm după cantitate. La noi totu-i calitate. Principiul nostru este: una și bună. D-aia avem o echipă de teatru Una singură, dar bună. Vin oamenii la repetiții, joacă cu inimă. Spectacole dăm unu-n sat și ajunge că-i bun.

Cu brigada artistică de agitație situația-i la fel. De altminteri nici nu ne-ar trebui două brigăzi. Las' să meargă bine asta care o avem și-i destul.

În ceea ce privește corul totu-i limpede. Cine a mai auzit ca un cămin cultural să aibă două coruri? Mai bine așa cum e la noi — un cor mare, puternic pe două trei sau chiar patru voci. Un singur cor, dar bun.

Firește ca același principiu îl aplicăm și în ceea ce privește echipa de dansuri. Decît trei echipe slabe, mai bine una strașnică.

În toate ramurile de activitate ale căminului cultural ținem seama de principiul nostru, de la care nu ne abatem nici chiar atunci cînd e vorba de conferințe.

Ni s-a spus să ținem un ciclu de conferințe pe teme

agrozotehnice. Asta ar fi însemnat să stricăm tradiția care există aici la căminul din Loz (Hunedoara). Dar din respect pentru principiul nostru, l-am aplicat și de asta dată. N-am ținut mai multe conferințe, ci una și bună.

Ce-ați spus? Că nu-i suficient? Posibil să aveți dreptate, dar principiul e principiu.

In comuna Vulturul, raionul Focșani, conferințele nu sînt localizate, ci pur și simplu citite așa cum au fost primite

— Tovarăși, aminăm conferința cu o oră, pentru că am uitat ochelarii acasă...

Conferință sau film?

În comuna Calinești, conferințele agricole se expun uneori înaintea rularii filmului sau chiar între pauza dintre jurnal și filmul artistic.

La Calinești, lîngă Pitești, m-am dus la cinema. Iau bilet, m-așez pe scaun. Foarte bine? „Stați așa, (spune cineva) Că nu-ncepe filmul, ci doar conferința”. Și-astfel, înainte 'n trei cuvinte lectorul își dă silința să ne spună, cum că noi creștem soia și cartoful însă... nu de soi! Eu, mă rog, sînt de acord, dar... să-nceapă filmul. Și începe. O secvență, două,

nouă, dintr-o dată (însă nu din neglijență) filmul încetează. Însă noi, cu stăruință, ascultăm iar... din conferința:

despre morcovi și ardel, despre roșii, cite vrei! Toate din grădina. Eu, mă rog, sînt de acord, dar cînd se termină? Că aș vrea să știu, la cămin, cînd vin, ce este, badiță, film sau conferință? Că de-s toate amestecate, și din toate cite-un pic nu mai înțeleg nimic.

Omul potrivit

O înțeleaptă zicală spune: „Omul potrivit — la locul potrivit”. Și cel mai indicat să țină conferințe competente cu caracter agrotehnic, este fără îndoială inginerul agronom. Numai că în unele locuri sînt puși să conferințeze despre asemenea probleme, oameni de altă specialitate. Așa s-a întîmplat nu de mult în comuna Loloiasca, raionul Mizil unde a vorbit despre legumicultură profesorul de... matematică.

Cum ar putea să fie o asemenea conferință? Iată:

— Pentru a putea să crească și să dea recolte la cub lequmele cer hrană plus apă plus lumină, plus aer și căldură la pătrat. În privința cerintelor față de condițiile de viață, lequmele se deosebesc în-

tre ele ca fracția de întreg, ca 1 de 500. Conferințele matematice sînt absolut necesare legumicultorilor pentru a rezolva ecuația cu mai multe necunoscute, spun mai multe pentru că și lequmele sînt de o groază de feluri.

Nu este ușor să extragem rădăcina... pătrată a unui castraveț. Dar dacă această operațiune este rezolvată, rezultatul ne va mulțumi pe deplin, cu condiția să adăugăm și puțin untdelemn la salata de castraveți.

Dacă facem o secțiune care să treacă prin centrul sferei unei roșii, vom căpăta două părți egale. Pentru a face proba acestei probleme, adunăm cele două jumătăți și citul va fi o sferă,

adică, vorbind în termeni legumicoli — o roșie. Suprafața unei secțiuni, deci a unui cerc, este egală cu πR^2 . De aceste operațiuni va trebui să ținem seama și atunci cînd cultivăm ridichea de lună.

Și acum să vorbim puțin despre ardei. Este bine să știm că ei se împart în două categorii: cei de formă conică, cunoscuți sub numele de ardei iuși și folosiți la ciorbe și cei de formă paralelipipedică, sau vorbind în termeni mai savanți îi putem denumi... ardei grași...

Îeșind de la conferință, doi colectivști discutau între ei:

— Ce părere ai Marine?

— Păi eu cred că directorul căminului cultural, cu un minus de comoditate, ar putea să înmulțească numărul conferințelor, aducîndu-l în plus, ca lector, pe inginerul agronom, astfel încît nouă să ne fie împărțite cunoștințe mai temeinice.

